

להקדים זמן התחלת אמירת טל ומטר, והנה למעשה אינו נוצע כלום כדכתבתי במכתבי הראשון בריג חשרי שנה זו (אביב ארית חיד סר י"ז) כי היצי לשנת מהצטננה בכלל ישראל אף כשיש קשיחות גדולה, אך שיש לזרז אם אפשר, מדין ליצור התורה.

אבל אמת גם מה שכתבתי שליחא קשיא כלל, כי נהגין כוח כשמואל בבראיתו שם ויסעם. והאבודתם שהביא כחרייה הוא ראייה גדולה לזר, שהוא נחשב אף שעשו רשיעו כן לשלם, שהזמן הוא נחשב ששים לתקופה שהוא כבי"ב בנובמבר, וכשעצמבוראך הוא כ"ט יום, הוא כבי"ג בנובמבר, וזוהו כבי"ב בנובמבר וספירת הנוצרים שספרו אז כל העמים הנוצרים, שהוא כמו שספר עם זה התחסיס כל השנים, שהוא אליבא דשמואל, כי אליבא דתקופת ר"י אלא היו צריכין להתחיל ביום האבודתם בשמונה ימים מקדם, שהוא כבי"ז בנובמבר, ואף שאהייצ לא ידעו זה עד ערך ר' מאיר שנים נקודם, ולא הסכימו לזה רוב האומות רק עד ערך שחי נאמתי שנים מקדם, מי"ט האבודתם הוא ידע זה, ומ"ט כתב דתי מתחילין לזר כבי"ב בנובמבר, כמו שמתחילין עתה כל ישראל, הוא משום דמה נהגין כשמואל, ונמצא שכל מתחילין הביא ראייה לדברי, וזה לא מיד, ואין להדרי אור זה אף בדרך קשיא כי יזה נהגין.

הבנתי יחיד מברכו ומקור

משה פיינשטיין

סימן ה

ביאור החוב לצפות לביאת רמשיה בכל יום

בעיה היא ניסן תשלים.

מצ"כ ארז"י בן אחי וחביו הנאן כוהר"ד חיאל מובל פיינשטיין שליט"א

כולכם תצטוו על הברכה לתן בשר ושמת מאד, וגם שזונה בו עם כל ישראל לגאולה אשר אנחנו מצפים ושהבים תמיד, וגם לזמן בית המדרש.

הקיים גם מצוה סטת, אף אם במומחה, ובששת ימים עד לקיים ראייה חגיגה ושנחה בשלושים, ומבואת מלאכי (ג, א) אשר מתאם יבא אל היכלי האדון אשר אתם מבקשים, אשר יש לפרש, אף כשליכא רבנ, דדדי עברו כל הקדים שאמרו אף גדולי עולם, וא"כ בכל יום שיבא הוא מתאם, שרדי לא ידע שום טעם על ערופת היום מהקודמים, שלכן מצו אמרנוהו וסודיה יוכל לבא בכל רגע ורגע, ולזה משמע שאיכא חוב לצפות יתר מהשיבות ספק, דהא למיד שריכ"ז מבר שבליכא מקדם האור מורה מתוך (מבואת ס"ת ע"א) ומשקל מה"ז יבנה בהחיות אף

שהוא רק כשלא נבנה עד המיסר, כאשר יום הגף בילה ואם היה זה רק בחשיבות ספק, הוא גם ריק ספק קטן, לא היה שייך למיגוד ולמסור בחדש כל יום הנה.

אלא הוא משום החיוב בכל יום יום לצפות נקח דדאי שרוב היום, ומכילא כשוכח המיסר הרי זהו החיוב לצפות בעין הוואי על כל שעה ושעה שיבנה, שלכן שייך לגמרה, ופשוט שאף רבני לא יפולג על זה, אך שאכ"ז שהיונו שאיכא ר"י הדדה המוכר דכל יום אסור מדינא בליכא מקדש, אפר שגם ריכ"ז מדינא אמר, בקדושת התיב שם ע"כ ד"ת בשיטת רבני ימדה אברה, וא"כ הרי יש לנו לצפות בעין חוואי שיבנה בכל שעה ושעה, שפסח בטהרה שוב אי אפשר, אלא בהתמנה, אבל מיסר בשני מבר אפשר להחית בטהרה, וכן עולת ראייה ושלמי הגיגה ושמונה, ס"ה יש עלינו לצפות שלכן חוואי יש לנו לכרך בזה (ח"ע"כ ל"ג) ס"ה כי ס"ה את ר' בענין זה.

והרמב"ם אהבכם הלוי"ז

משה פיינשטיין

סימן ו

גמר ברכה בתוך כדי דיבור לברכת חברו אם יענה אמן, כתובה שכתובה בידם והחמיפה בליקוה, ישיבה על הקרקע כליל תשעה באב, מי שלקח בשוגג מבית הכנסת חפצים שאינם שלו, אם נותר למסור גבב לערכאות, תעניינים שונים

בע"ה כ"א אלול תשי"ב

מצ"כ יחיד הר"ח כוהר"ד גבריאל קראט שליט"א דין במלחשעטטער.

א. נמר ברכתו אחר ברכת חברו, אבל בתוך כדי דיבור, אם יענה אמן, ובאור הפסוק שלא יענה אמן אחר ברכת עצמו, ובשנים ברכה בשעה עם חברו

הנהגה אם לענות אמן מי שגמר ברכו אחר ברכת חברו, קודם תוך כדי דיבור, אם יכול לענות אמן על ברכת חברו, אף שאינו יכול לענות כשמישהו בשווה. וטעם הפסק שכתרייה לא ביאר, הוא אם זה שאין עדין אמן כשמישהו בשווה הוא מטעם דכיון ששניהם אומרים אמן הוא כדא"ר עונה על ברכת עצמו, ואף שכוונתם דכל אחד הוא על ברכת חברו, אין למחול בתר ברכה ובמסר שלשון מנתה, דאיתא גבי תענה אמן אחר ברכה עצמך, שייך יותר לגבי אגשי אחרים, שצריך לעשות באופן שלא יהיה גבאי לגבי דידה, שהוא רק לסימ שבראת שלא שייך עין הכוונה.

ואף שלא יבין לנו כל כך ענין הנבוא בזה, תע"ה כחרי"ז ר"ח שלשה שאכלו (ח"ק ל"ג ע"כ מצ"כ הר"ח